

PHÓNG SƯ: VIỆT TƯ SÀI GÒN
VIRUS GIẾT NGƯỜI CORONA TRUNG QUỐC ĐANG LAN RỘNG KHẮP VIỆT NAM.

Hồng Văn Nguyễn

Sài Gòn đang ở vào những giờ phút nghẹt thở, lo sợ, hoang mang của tuần lễ sau cùng của tháng Ba dưới sự tấn công mãnh liệt của đoàn quân ma áo đỏ Corona Trung Quốc đã hiện diện khắp mọi nơi trong nước. Tôi đang đứng bên phía công viên mà trước mặt tôi là con đường Phạm Ngũ Lão. Đây là một trong những con đường huyết mạch dẫn ra trung tâm Sài Gòn.

Bây giờ là 10:10 phút sáng của một ngày cuối tuần. Đây là giờ cao điểm, một ngày cuối tuần trong những ngày cao điểm của sự nhộn nhịp, náo nhiệt ở con đường này. Nói đến đường Phạm Ngũ Lão là ai ai cũng biết đây là khu Tây ba lô, ồn ào, náo nhiệt 24/24 suốt ngày đêm với đầy những văn phòng du lịch, nhà hàng, quán bars, cà phê, quán ăn nhạc xập xình suốt ngày đêm.

Nhưng không! Virus giết người Corona Trung Quốc đã làm đảo lộn tất cả. Con đường Phạm Ngũ Lão giờ đây vắng tanh, vắng một cách rợn người. Không khí bệnh hoạn, chết chóc như những đám mây đen đang bao phủ khắp mọi nơi trong nước. Phải ở Sài Gòn trong lúc này mới thấy nỗi lo sợ, khủng hoảng của người dân trong nước giữa lúc này. Sài Gòn đang trong cơn hôn mê, hấp hối.

Tôi lấy chiếc iPhone ra bấm máy.

Bây giờ là 10:25 phút, tôi băng qua đường và đi một vòng khu Tây ba lô. Hàng quán vắng tanh. Có quán chỉ lác đác một hai người. Văn phòng du lịch xe bus Phương Trang không một bóng người. Tôi đi vào 5 tiệm thuốc tây gần đó và 5 tiệm mini Mart để hỏi mua mask, nhưng hoàn toàn không chỗ nào có. Tôi đi trở lại đường Phạm Ngũ Lão, mua một trái dưa xiêm 30,000 đồng VN bên lề đường.

Tôi đứng trên con đường Phạm Ngũ Lão với trái dưa xiêm trên tay nhìn Sài Gòn, đất nước mình như đang trong cơn hấp hối. Tất cả các văn phòng du lịch trên con đường này đều vắng tanh. Các tour du lịch đều bị khách hủy bỏ

Tôi lấy chiếc iPhone ra bấm máy.

Đó! Chúng ta hãy nhìn đi. Văn phòng du lịch không một người khách. Mới đó mà 45 năm đã trôi qua. Những diễn biến lịch sử năm xưa vẫn còn đó. Tháng 3, 1975 chiến sự bùng lên một cách khốc liệt. Chiến tranh lên đến cực kỳ cao điểm. Những trận đánh chống trả lại sự xâm lược của đoàn quân nón cối Bắc Việt từ

những vùng cao nguyên cho đến các tỉnh miền Trung bùng lên một cách tàn khốc. Những xác người ngã xuống và miền Trung đã bắt đầu có những cuộc di tản.

Sài Gòn đắm chìm trong bầu không khí âm đạm, hoang mang, lo sợ, đã có những người tìm đường chạy ra nước ngoài. Sài Gòn hấp hối với những giờ phút sau cùng để rồi rơi vào tay quân xâm lược cộng sản Bắc Việt. Giờ đây tháng 3, 2020 tức 45 năm sau, lịch sử tái diễn lại hình ảnh của một Sài Gòn đang hấp hối.

Một trận đánh khốc liệt, tàn bạo, sức công phá mãnh liệt nhanh hơn vũ bão, ghê rợn hơn những trận đánh vào tháng Ba, cách đây 45 năm về trước. Cuộc xâm lược của đoàn quân ma Coronavirus Trung Quốc đã lan rộng khắp mọi nơi trong nước. Không bom đạn, không pháo đài, hỏa tiễn, đại bác, nhưng sự tàn phá của Coronavirus Trung Quốc độc hại gấp trăm ngàn lần súng đạn. Các tỉnh miền Trung đã hoàn toàn thất thủ mặc dù không có những cuộc di tản như 45 năm về trước. Và giờ đây, Sài Gòn đang trong cơn hấp hối.

Những con đường Sài Gòn vắng tanh. Các cửa hàng ở những khu thương mại đều đóng cửa. Corona Trung Quốc chẳng những lấy đi sinh mạng con người mà còn đang đánh sập nền kinh tế trong nước. Chính quyền cộng sản đang lo sợ từng giờ, từng phút. Họ dư biết rằng: Kinh tế sụp đổ, chế độ sẽ sụp đổ. Tình hình trong nước giờ đây hoàn toàn xáo trộn. Nỗi lo sợ hoang mang, phẫn uất dâng đến tột cùng vì quyền được biết của người dân không có.

Những điều mà người dân cần được biết là:

- Con số thật sự đã đang nhiễm bệnh là bao nhiêu?*
- Có bao nhiêu người trong nước thật sự đã chết vì Coronavirus Trung Quốc?*
- Tại sao chính quyền cộng sản lại bưng bít, che đậy thông tin về con số thật sự bị nhiễm bệnh thậm chí còn hăm dọa, răn đe những ai cung cấp thông tin về số người bị nhiễm bệnh.*
- Tại sao các nước phương Tây họ cung cấp và cập nhật thông tin mỗi ngày cho người dân biết trong khi chính quyền cộng sản cứ phải che dấu, dối gạt người dân?*

Bây giờ, chúng ta hãy cùng nhau phân tích sự việc như sau:

- Phải nói, Việt Nam đúng là trung tâm lây nhiễm Cororavirus Trung Quốc. Vì sao? Vì Việt Nam sát với Trung Quốc. Các cửa khẩu biên giới đến giờ này vẫn rộng mở. Dân Trung Quốc vào VN không cần visa, trong khi những nước khác vào VN phải có visa.*
- Dân Trung Quốc ào ạt kéo vào Việt nam bằng con đường du lịch, lao động, làm ăn từ nhiều năm trước, khởi đầu là các tỉnh miền Trung. Vì vậy, nếu nói các tỉnh miền Trung đã hoàn toàn thất thủ trong trận dịch Coronavirus Trung Quốc quả là không sai.*
- Môi trường ô nhiễm, lây lan ở Việt Nam rất cao. Đa số phương tiện đi lại là xe gắn máy, đường sá chật hẹp, khói bụi đầy đường. Nếu một người bị nhiễm Coronavirus chạy xe gắn máy đến đèn đỏ dừng lại, người này có những cơn ho kéo đến. Virus từ đây sẽ bung ra, theo không khí để tấn công, xâm nhập những người chung quanh. Như vậy, chắc chắn những người trên những chiếc xe gắn máy chung quanh có nguy cơ lây nhiễm rất cao. Từ 1 người lây sang 10 rồi từ 10 đến con số 100, sau đó là 10,000 người bị nhiễm như chơi. Con số cứ thế mà tăng lên một cách chóng mặt.*
- Ngoài ra, một trong những cửa ngõ lây lan Corona ở VN chính là các hàng quán trên vỉa hè, hoặc trong chợ. Chúng ta hãy nghĩ xem, nếu một người bị nhiễm*

Coronavirus Trung Quốc đang ngồi ăn bún riêu, hay một tô bánh canh trên vỉa hè. Sau đó, người này có những cơn ho, từ đó con đường lây lan sẽ truyền đi một cách nhanh chóng cho những người chung quanh. Những hàng quán ở lề đường thường thì họ chỉ có một hoặc hai thao nước để rửa chén, tô.

Trên đây chỉ là một số dẫn chứng thực tế về con đường lây lan Corona mà chính quyền cộng sản cố tình bưng bít, che đậy về con số thật sự đã và đang bị nhiễm Coronavirus Trung Quốc. Đó là chưa kể đến tình trạng thiếu vệ sinh, an toàn trong các bệnh viện. Ở trong nước, một giường bệnh, hai người bệnh nằm chung là chuyện bình thường. Các thân nhân của người bệnh thì nằm la liệt ngoài hành lang. Có người ở đó đến hàng tháng để nuôi bệnh. Vậy thì, cho dù chính quyền cộng sản cố tình dấu diếm, hăm dọa người dân, hoặc tìm đủ mọi cách để che đậy sự thật, đánh lặn con đen như trưng ra những người bị nhiễm đa số là những người du lịch từ nước ngoài mang vào. Một cách thực tế, người dân trong và ngoài nước đều sáng suốt để biết rằng:
VIỆT NAM, CHÍNH LÀ TRUNG TÂM LÂY NHIỄM CORONAVIRUS TRUNG QUỐC.

Bây giờ là 2:15 phút trưa, tôi đang đứng ở một con đường khác, cũng là một trong những con đường huyết mạch dẫn ra trung tâm Sài Gòn. Con đường im vắng như một bãi tha ma. Những con đường Sài Gòn như vang lên những tiếng nấc nghẹn ngào của 45 năm về trước.

Sài Gòn đang thở những hơi thở thoi thóp. Sài Gòn hấp hối, rồi Sài Gòn mất. Có biết bao nhiêu người đã khóc, đã tự sát khi mất Sài Gòn. Bao nhiêu người đã bỏ ra đi.... Có ai ngờ đâu 45 năm sau, lịch sử đã tái diễn lại, nhưng ở vào một thế trận khác. Đoàn quân ma giết người Coronavirus Trung Quốc xâm nhập và đã lan rộng khắp đất nước Việt Nam. Hai lá phổi của đảng cộng sản VN bây giờ đầy những con Coronavirus Trung Quốc. Quá trễ, quá trễ rồi đảng ơi! Sài Gòn hấp hối. Đảng giờ đây như một bệnh nhân Corona đang thở thoi thóp trên giường bệnh phải nhờ qua ventilator.

Coronavirus Trung Quốc đang đánh gục kinh tế của đảng ta không cần tốn một viên đạn. Tôi vẫn đứng yên lặng trên lề đường. Bầu không khí âm ảm, thê lương đang bao phủ lấy Sài Gòn, bao phủ đất nước tôi. Tôi tự hỏi, người dân trong nước tự hỏi. Mỗi một ngày, có bao nhiêu người chết vì Coronavirus Trung Quốc? Bao nhiêu người cứ tiếp nối lây lan khắp mọi nơi? Ai chết ở nhà? Ai đã chết trong nhà thương bởi con virus giết người này? Ngày mai, ai sẽ là nạn nhân kế tiếp? Sài Gòn, nói riêng và đất nước tôi đang bao phủ bầu không khí chết chóc, thê lương. Phẳng phát đâu đây, mùi tử thi của ai đó đang nằm chết bên lề đường, hay ở một góc phố nào đó.

Viết Từ Sài Gòn